

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/36/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614000019
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8614000019.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Evy Pirkovskej na verejnom zasadnutí konanom dňa 03.02.2016 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. poriadku na podklade odvolania okresného prokurátora z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 0T/8/2014 zo dňa 16.07.2014 v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného L. V. - nar. XX.XX.XXXX vo P. nad O., bytom V. nad O., W. č. XXX/XX, živnostníka,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

- dňa 10.03.2014 o 02.35 hod. viedol v Giraltovciach, okr. Svidník, po ul. Fučíkovej smerom na ul. Kukučínovu osobné motorové vozidlo, EČ P. XXX X., počas jazdy bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ, pričom bolo zistené, že motorové vozidlo viedol napriek tomu, že právoplatným rozhodnutím o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu vo Vranove nad Topľou sp. zn. ORP-P-135/ODI-2-VT-2012 zo dňa 11.6.2012 mu bol okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov a taktiež právoplatným rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/150/2012 zo dňa 3.12.2012 za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. mu bol okrem iného uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá po dobu 3 a 1 roka, čím porušil ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/, § 4 ods. 2 písm. a/ v nadväznosti na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. p/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke,

t e d a

- maril výkon rozhodnutia súdu a iného orgánu verejnej moci tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu a iného štátneho orgánu o zákaze činnosti

t ý m s p á c h a l

- prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, a za to mu

u k l a d á

podľa § 348 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l/, § 38 ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona pre výkon uloženého trestu ho z a r a ď u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 4 (štyroch) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 0T/8/2014 zo dňa 16.07.2014 bol obžalovaný L. V. uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

-dňa 10.03.2004 o 02.35 hod. viedol v Giraltovciach, okr. Svidník, po ul. Fučíkovej smerom na ul. Kukučínovu osobné motorové vozidlo, EČ P. XXX X., počas jazdy bol zastavený a kontrolovaný hliadkou PZ, pričom bolo zistené, že motorové vozidlo viedol napriek tomu, že právoplatným rozhodnutím o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu vo Vranove nad Topľou sp. zn. ORP-P-135/ODI-2-VT-2012 zo dňa 11.6.2012 mu bol okrem iného uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 24 mesiacov a taktiež právoplatným rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/150/2012 zo dňa 3.12.2012 za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. mu bol okrem iného uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá po dobu 3 a 1 roka, čím porušil ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/, § 4 ods. 2 písm. a/ v nadväznosti na ustanovenie § 137 ods. 2 písm. p/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, za čo mu bol uložený podľa § 348 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. l/ a § 54 Tr. zákona trest povinnej práce vo výmere 300 hodín. Súčasne mu bol podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona uložený aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá v trvaní 5 rokov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie prokurátor ihneď po vyhlásení rozsudku. V dodatočne predložených dôvodoch odvolania vyslovil, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny a to čo do výroku o treste, keď obžalovanému nebol uložený trest odňatia slobody. Podľa jeho názoru uložený trest povinnej práce u obžalovaného nesplní svoj účel. Obžalovaný bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný, pričom rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/150/2013 zo dňa 03.12.2012 mu za taký istý trestný čin bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 rokov. Z uvedeného je zrejmé, že skutok, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, spáchal počas plynutia skúšobnej doby a predtým uloženie trestu odňatia slobody s podmienecným odkladom jeho výkonu zlyhalo. Pokiaľ ide o osobu páchatela, poukázal aj na tú skutočnosť, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil v súvislosti s riadením motorového vozidla, pričom ako vodič podľa výpisu z evidenčnej karty vodiča bol 10-krát riešený v správnom konaní. Vzhľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok zrušiť vo výroku o treste a uložiť obžalovanému spolu s trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá aj trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby a zaradiť ho na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania predchádzajúceho napadnutému rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie je dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade preskúmaval, či procesný postup konajúceho súdu netrpí takými podstatnými chybami, pre ktoré by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Zistil pritom, že konajúci súd postupoval podľa procesného predpisu, keď po podaní odporu obžalovaným v zákonnej lehote nariadil

hlavné pojednávanie, na ktorom prijal vyhlásenie obžalovaného o jeho vine zo spáchania skutku po predchádzajúcom postupe podľa § 333 ods. 3 a § 257 ods. 5, 6 Tr. poriadku. Dôkazy vo vzťahu k výroku o treste boli vykonané v súlade s pravidlami stanovenými procesným predpisom a preto konajúci súd mohol o ne opierať svoje skutkové zistenia. Za daného stavu možno konštatovať, že konanie predchádzajúce napadnutému rozsudku je v súlade so zákonom.

Následne odvolací súd podrobil prieskumu odvolateľom namietaný výrok o treste. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie, že konajúci súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona, ktorou je priznanie sa obžalovaného k spáchanému trestnému činu a jeho úprimné oľutovanie. Pri určení druhu a výmery trestu teda prihliadal na zistenú poľahčujúcu okolnosť, ako aj na doterajší život obžalovaného. Odpis registra trestov preukazuje, že obžalovaný bol dvakrát súdne trestaný, pričom odsúdenie Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 2T/66/2009 má obžalovaný zo zákona zahladené. Obžalovaný bol naposledy odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/150/2012 zo dňa 03.12.2012 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona k trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 2 rokov, a k trestu zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel na dobu 3 rokov 6 mesiacov. Z uvedeného zistenia konajúci súd vyvodil záver, že obžalovaný spáchal žalovaný skutok v čase plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, a po zhodnotení možnosti nápravy obžalovaného, jeho doterajšieho správania, príčin, ktoré ho viedli k spáchaniu trestného činu, s prihliadnutím aj na prostredie, v ktorom žije, sa domnieval, že dostačujúcim trestom na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného bude postačovať aj trest povinnej práce.

Odvolací súd sa stotožnil s priznaním poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l/ Tr. zákona, t. j. že obžalovaný sa priznal a svoje konanie úprimne oľutoval. Priznanie sa obžalovaného k prerokúvanej trestnej činnosti je zrejmé z jeho vyhlásenia v konaní pred súdom, ktoré bolo súdom prijaté a v dôsledku ktorého sa dokazovanie vo vzťahu k vine už nevykonávalo. Keďže prerokovaný skutok bol spáchaný dňa 10.03.2014, odvolací súd sa stotožnil aj so záverom konajúceho súdu, že obžalovaný L.. V. spáchal prerokovaný skutok v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, ktorý sa opiera o zistenie o plynutí skúšobnej doby z trestného rozkazu Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/150/2012 zo dňa 03.12.2012, pretože táto mu začala plynúť pri podmienenom odsúdení dňa 18.04.2013 a uplynula dňa 17.04.2015.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je ale zrejmé, že konajúci súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil záznamy z evidenčnej karty vodiča obžalovaného, s ktorou listinou sa aj oboznámil jej prečítaním. Z tejto vyplýva, že obžalovaný bol sankcionovaný od 19.07.2008 do 03.04.2012 deväťkrát za priestupky spáchané na úseku dopravy. V dobe od 08.04.2012 do 08.04.2014 vykonával obžalovaný zákaz činnosti uložený mu v priestupkovom konaní za skutok spáchaný dňa 08.04.2012 na základe rozhodnutia Okresného dopravného inšpektorátu, OR PZ Vranov nad Topľou, pod č. p. ORP-P-135/ODI2-VT-2012 z 11.06.2012. V tomto zákaze činnosti obžalovaný dňa 22.09.2012 viedol motorové vozidlo, ktorý skutok bol vyššie citovaným trestným rozkazom Okresného súdu Svidník posúdený ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona. Skutok, ktorý sa kládol obžalovanému za vinu v tomto konaní, spáchal obžalovaný teda nielen v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, ale aj v zákaze činnosti viesť motorové vozidlá uložený mu rozhodnutím o priestupku z 11.06.2012 a tiež v zákaze činnosti vedenia motorových vozidiel uloženého mu súdom.

Skutky, ktoré obžalovaný spáchal a ktoré boli posúdené ako priestupok a prečiny, preukazujú, že obžalovaný nedodríava právne normy na úseku dopravy a nerešpektuje ani rozhodnutia štátnych orgánov o dočasnom zamedzení vykonávať činnosť, na ktorú potrebuje vodičské oprávnenie. Obžalovaný už bol za vedenie motorového vozidla počas vykonávania sankcie zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel uloženej mu správnym orgánom odsúdený citovaným trestným rozkazom Okresného súdu Svidník sp. zn. 2T/150/2012 zo dňa 03.12.2012, ktorým rozhodnutím mu bola daná možnosť, aby svojím správaním počas skúšobnej doby preukázal, že účel trestu vymedzený v § 34 ods. 1 Tr. zákona sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu. Skutočnosť, že obžalovaný počas skúšobnej doby vzťahujúcej sa na podmienene odložený výkon trestu odňatia slobody, v ktorej mal viesť riadny život, opätovne spáchal taký istý prečin, umožňuje vyvodiť len jediný záver a to o tom, že obžalovaný nerešpektuje spoločenské normy ani po uložení sankcie a teda, že uložená sankcia nebola dostatočnou na zabezpečenie účelu trestu.

Odvolací súd sa preto stotožnil s vysloveným názorom odvolateľa, že uložený trest povinnej práce so zreteľom na opätovné spáchanie skutku posúdeného ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, ktorého podstata spočíva v opakovanom porušení zákazu vedenia motorových vozidiel všetkých druhov motorových vozidiel obžalovaným, nespĺní svoj prevýchový účel. Ak totiž obžalovaný nedodrжал podmienky uloženého zákazu vedenia motorových vozidiel aj napriek hrozbe výkonu trestu odňatia slobody uloženého skorším rozsudkom vo veci toho istého súdu pod sp. zn. 2T/150/2014 a účel trestu sa takýmto trestom nedosiahol, nemožno očakávať, aby sa prevýchova obžalovaného zabezpečila uložením trestu povinnej práce, ktorý má podstatne miernejší charakter. Opakované nerešpektovanie rozhodnutí štátnych orgánov obžalovaným výrazným spôsobom zvyšuje závažnosť jeho konania a preto aj trestný postih podľa názoru odvolacieho súdu by mal byť prísnejší ako trest predtým uložený.

Za danej situácie potom odvolací súd uzavrel, že iba trest odňatia slobody spojený s obmedzením osobnej slobody môže zabezpečiť prevýchovu obžalovaného do budúcnosti v takej miere, aby si uvedomil nesprávnosť svojho konania, odradil ho od páchania ďalšej trestnej činnosti a súčasne pôsobil aj v rámci generálnej prevencie. Tento záver bol podkladom pre vyhodnotenie odvolania prokurátora, ktoré smerovalo proti výroku o treste v neprospech obžalovaného, ako dôvodného.

Odvolací súd v rámci prieskumného konania tiež zistil chybu vo výroku o vine, ktorú považuje za zrejmu nesprávnosť, keď konajúci súd v skutkovej vete za deň spáchania skutku označil deň 10.03.2004, hoci z dôkazov zabezpečených v prípravnom konaní plynie, že skutok sa stal dňa 10.03.2014. Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 16.07.2014 vyhlásil, že je vinným zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, ktorá za deň jeho spáchania ustálila dátum 10.03.2014, ktoré skutočnosti plynú zo zápisnice o hlavnom pojednávaní ako aj z obžaloby. Zo zápisnice o úkone súdu tiež vyplýva, že rozsudok bol vyhlásený s nesprávnym dátumom spáchania skutku, preto zistená zrejma nesprávnosť by sa nedala opraviť postupom podľa § 174 ods. 1 Tr. poriadku.

V nadväznosti na toto zistenie odvolací súd uvádza, že pokiaľ rozsudok bol vyhlásený s uvedenou zrejmu nesprávnosťou v skutkovej vete vo výroku o vine, ktorý odvolaním napadnutý nebol, túto chybu je možné napraviť zrušením napadnutého rozsudku na podklade odvolania podaného prokurátorom v neprospech obžalovaného a napraviť ju. V opačnom prípade by išlo o prílišný formalizmus pri prerokovaní odvolania procesnej strany bez možnosti opravy chyby rozsudku, ktorá je zjavná a vyvstáva potreba jej opravy.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. poriadku a vo veci rozhodol sám na podklade vykonaného dokazovania konajúcim súdom v spojení s dôkazmi vykonanými v odvolacom konaní.

Obžalovaný bol aj rozsudkom odvolacieho súdu uznaný vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku napadnutého rozsudku s tým, že dátum spáchania skutku bol stanovený na deň 10.03.2014, teda v zmysle obžaloby a v zmysle vyhlásenia obžalovaného. Inak skutkové okolnosti menené neboli.

Následne odvolací súd pristúpil k ukladaniu trestu berúc na zreteľ nielen účel, ktorý má trest zabezpečiť v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zákona, ale prihliadal aj na okolnosti už vyššie rozvedené, ktoré sa zahŕňajú pod zásadu ukladania trestu stanovenú v § 34 ods. 4 Tr. zákona. Trest bol obžalovanému ukladaný za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, za ktorý zákon ustanovuje sankciu odňatia slobody v základnej sadzbe až na dva roky. Vzhľadom k tomu, že u obžalovaného prevažovali poľahčujúce okolnosti, po aplikácii zmierňovacieho ustanovenia § 38 ods. 3 Tr. zákona sa horná hranica trestnej sadzby znížila o jednu tretinu na 16 mesiacov. V rámci takto upravenej trestnej sadzby odvolací súd následne ukladal trest odňatia slobody a to vo výmere 10 mesiacov, pričom bral na zreteľ opätovné spáchanie toho istého prečinu v relatívne krátkej dobe po predchádzajúcom odsúdení, t. j. po 15 mesiacoch, ktorého sa dopustil počas skúšobnej doby. Takto uložený trest považoval za primeraný k všetkým okolnostiam prípadu ako aj k pomerom a možnostiam prevýchovy obžalovaného.

Pre účely výkonu trestu odňatia slobody bol obžalovaný L.. V. podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže doposiaľ vo výkone za úmyselný trestný čin nebol.

Obhajoba, vzhľadom na obsah odvolania smerujúceho k sprísneniu trestu, pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu považovala za podstatnú tú okolnosť, že došlo k zmene pomerov u obžalovaného, a tiež to, že obžalovaný sa oženil, podniká, jediným zdrojom príjmu v rodine je práve jeho podnikateľská činnosť, pričom v súvislosti s ňou si obžalovaný zobral aj úver, ktorý pravidelne spláca.

Túto argumentáciu nepovažoval odvolací súd za rozhodnú, pretože už v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku Okresného súdu Svidník dňa 16.07.2014 bol obžalovaný ženatý, čo je zrejme z predloženého sobášneho listu, z ktorého plynie, že k uzavretiu manželstva došlo dňa 26.04.2014. Z predloženého výpisu zo živnostenského oprávnenia je zrejme, že obžalovaný má živnostenské oprávnenie od roku 2011, pričom spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti C. U. sa stal 07.10.2014, čo vyplýva z výpisu obchodného registra. Odvolací súd v uvedenej veci už raz rozhodoval rozsudkom sp. zn. 5To/39/2014 dňa 29.10.2014 a preto možno iba konštatovať, že v čase rozhodnutia o odvolaní, ktoré bolo v rámci dovolacieho konania zrušené, uvádzané skutočnosti boli dané a nezmenili sa podstatne, ako na to poukazovala obhajoba. Ak sa obžalovaný domáha, aby sa pri hodnotení jeho pomerov bral ohľad aj na úver, ktorý si zobral v súvislosti s podnikateľskou činnosťou a musí ho splácať, tak k tomu odvolací súd dáva do pozornosti skutočnosť, že tento úver bol obžalovanému poskytnutý dňa 12.06.2015, teda v čase, keď bolo právoplatne rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5To/39/2014 z 29.10.2014 rozhodnuté o uložení trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov nepodmienečne, keďže až dňa 28.07.2015 došlo k jeho zrušeniu dovolacím súdom. Za takej situácie obžalovaný podstúpil riziko sám z vlastnej vôle, že pokiaľ bude musieť nastúpiť výkon trestu, splácanie úveru ostane ohrozené.

Obhajoba tiež predložila v rámci dovolacieho konania záruku za nápravu obžalovaného ponúknutú rodičmi a manželkou obžalovaného, ako aj G. cirkvou, K. V. nad O.. Tieto záruky však odvolací súd nepovažoval za spôsobilé k náprave obžalovaného so zreteľom na možnosti predkladateľov záruky vplývať na jeho správanie pred spáchaním prerokúvaného skutku. Rodičia obžalovaného mali možnosť vplývať na svojho syna - obžalovaného už počas zákazu činnosti uloženého mu štátnym orgánom ODI, OR PZ Hanušovce nad Topľou, a tiež počas uloženého trestu odňatia slobody, ktorého výkon bol obžalovanému podmienečne odložený, za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti vedenia všetkých druhov motorových vozidiel. Ak rodičia obžalovaného v dobe po 11.06.2012, kedy bol obžalovanému uložený prvý zákaz činnosti vedenia všetkých druhov motorových vozidiel, nevedeli ovplyvniť správanie sa obžalovaného, ktorý spáchal následne v priebehu necelých dvoch rokov dva trestné činy tej istej povahy dňa 22.09.2012 a 10.03.2014 v súvislosti s riadením motorových vozidiel, ich záruka o zabezpečení nápravy obžalovaného je v celom rozsahu spochybnená. Ani záruka manželky obžalovaného nie je spôsobilá na ďalšiu nápravu obžalovaného, pretože pôsobenie na jeho prevýchovu iba rozprávaním sa s obžalovaným, aby si uvedomil nesprávnosť svojho konania, nie je dostatočným so zreteľom na opakované protiprávne konanie. V podstate z už vyššie rozvedených dôvodov, pre ktoré nebola prijatá záruka od rodinných príslušníkov obžalovaného za jeho nápravu, považoval odvolací súd aj záruku G. cirkvi, K. V. nad O., za nedostatočnú. Ak obžalovaný sa dlhé roky zapájal do kultúrnej činnosti, na ktorej úzko spolupracuje aj L. S. G. S. V. nad O., toto mohlo už vplývať na nápravu obžalovaného po prvom jeho pochybení, minimálne po spáchaní ďalšieho protiprávneho konania, ktoré sa už posudzovalo ako prečin. Je však ale evidentné, že ani pastoračné centrum nebolo schopné vplývať na správanie sa obžalovaného za účelom jeho nápravy, keďže došlo zo strany obžalovaného k recidíve, preto predpoklady k tomu, aby sa obžalovaný napravil výchovným pôsobením cirkvi, sú veľmi nízke. Okrem toho písomná záruka trpí aj formálnymi chybami. Z nej totiž nevyplýva, ktorá konkrétna osoba túto ponuku predložila, pričom jej prílohou nie je ani listina preukazujúca, že táto záruka bola prejednaná v L. S., resp. vo K. V. nad O..

Vzhľadom k tomu, že ponuky za nápravu obžalovaného nemali podstatný vplyv na rozhodovanie o uložení trestu, odvolací súd na nich neprihliadal a nerozhodoval o nich samostatným výrokom.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd vyhodnotil odvolanie prokurátora ako dôvodné a tomuto vyhovel spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozsudku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.